

Конкурс краси

Оксана Сайко

Про ту подію було стільки розмов! Стільки приготувань! Взагалі, ідея належала нашій класній керівниці, яку ми поміж собою називали Славкою, хоч була вона Ярославом Степанівною. Вона до нас торік прийшла прямісінько з інституту. Коли їй доручили наш восьмий клас, то одразу й попередили – мовляв, їй доведеться з нами важко, бо наш клас надто проблемний. Але, за її ж словами, було б зовсім нецікаво, якби усі ми виявилися відмінниками, такими собі сумирними й надто правильними.

Славка не була схожою на інших учителів. На її уроках історії ніколи не доводилося нудьгувати. І навіть Васько Тихоліз, що завжди полюбляв щось такого утнути, щоби зірвати урок й повернути до себе увагу або, в кращому випадку, куняти на останній парті, на її уроках не наважувався бешкетувати, а слухав, підперши підборіддя рукою, й одного разу навіть отримав дев'ятку. Часто на вихідних Славка зорганізовувала нам походи в кіно, музеї й театри. То була її ідея відсвяткувати минулого вересня свято квітів, коли-то коридори нашої школи перетворились на галерею квіткових композицій, а наш восьмий "В" виборов перше місце у конкурсі!

Цьогоріч у Славки народилася нова ідея – влаштувати у нашому класі конкурс краси. Усім така ідея сподобалася, особливо хлопцям. Адже саме вони мали би обрати красуню таємним голосуванням.

Конкурс мав бути справді незвичайним – перш за все тому, що всі учасниці, без винятку, мали отримати якийсь титул. У конкурсі потрібно було і співати, і танцювати... Він обіцяв багато веселих вікторин й ще багато чого цікавого: приміром, дівчата навіть мали змагатися, хто швидше почистить картоплю чи замісить тісто... А після конкурсу на усіх чекала дискотівка.

Дівчата ретельно готувалися, бо до конкурсу залишався тиждень, а між хлопцями вже точилися суперечки, хто ж врешті стане цією першою красунею? Якось після уроків ми з Наталкою, моєю подругою, випадково підслухали розмову хлопців у гардеробній.

– Це, мабуть, буде Еля. Вона – найвродливіша, – впізнали ми голос Ігоря Микитюка, що був у нашому класі найкращим футболістом.

– Не думаю. Швидше за все, це буде Софійка, – відказав Петро Малярчук, староста нашого класу. – Ні, не тому, що вона відмінниця. Ти ж чув, що казала Славка? Основне у цьому конкурсі – розпізнати внутрішню красу. А в Софійки є щось таке... Ну, загадкове, чи що?.. Їй так багато хто вважає. Крім того, вона симпатична. І співає вона краще від Елі...

– Ти чула? – зашепотіла до мене Наталка. – В Ельки досить серйозна конкурентка. Потрібно буде їй про це сказати.

Наталка захихотіла – вона не любила Елю за те, що та була надто зверхньою. Чесно кажучи, мені не дуже сподобалася Наталчина ідея, але чомусь я не стала її відмовляти.

Коли наступного ранку перед уроками Наталка розповіла Елі про розмову хлопців, та лише зневажливо стелула плечем й посміхнулася.

- Софія? Які дурниці, - відказала вона, - жодні конкурентки мене не цікавлять, я впевнена у своїх силах.

Якось перед початком уроків Еля зібрала біля своєї парти чималий гурт дівчат. Вони щось оглядали й захоплено вигукували.

- Елька знову щось принесла цікавого, ходімо зиркнемо, - штовхнула мене під бік Наталка, - мабуть, тато знову щось з-за кордону привіз.

Еля часто приносила у школу батькові подарунки, щоб ними похвалитися: mp3-плеєр, портативний DVD, з якого можна було дивитися під партою фільми, найновішу модель мобільника... Цього разу вона тримала в руках якусь баночку з кремом.

- Це взагалі чудодійний засіб, пілінг називається, його тато в Парижі купив у найдорожчій крамниці, - пояснювала Еля, - ним геть усі моделі користуються. А то чого б, гадаєте, у них була б така ідеальна шкіра? Від нього відразу зникають прищі й усі недоліки на обличчі.

- Так вже й усі? - із сумнівом перепитала Наталка.

- Ефект просто блискавичний! - запевнила Ірка, подруга Елі.

- А чого ж баночка без етикетки? - знову прискіпливо запитала Наталка.

- Дуже просто, - відказала Еля, - бо я його поцупила в мами і трохи надібрала в іншу баночку - спеціально для конкурсу. До речі, ви помітили, які в Софії прищі? От якби вона спробувала цього крему, то забула б про них назавжди.

Усі обернулися до Софійки. Вона знітилася й почервоніла.

- А в мене вугрі, - заговорила Ірка. - Послухай, може, ти позичиш мені цього крему? Хоч трішки! В мене просто жахлива шкіра!

Еля стелула плечем і, поблажливо всміхнувшись, недбало зронила:

- Ну гаразд, позичу... Перед самісіньким конкурсом, щоби був ефект. Знаєш, як застосовувати? На ніч нанесеш на шкіру обличчя і злегка потреш. Ото й усе...

Пискнувши з утіхи, Ірка кинулася Елі на шию. Ми з Наталкою лише презирнулися й, не зронивши жодного слова, подалися на свої місця - за хвилю мав розпочатися урок.

І ось настала субота, день, якого ми з таким нетерпінням чекали. Та конкурс довго не розпочинали. Причепурені, ми сиділи у класі, чекаючи на Софійку, яка добряче запізнювалася. Хось дзвонив їй на мобільник, та вона не відповідала.

- Який сенс стільки чекати? - врешті обурилася Еля. - І то тільки одну особу? Вже півгодини, як ми мали розпочати! Хто довго ходить, той сам собі шкодить!

Проміж дівчатами пройшла хвиля невдоволення, і Славка дала згоду розпочинати. Але саме в ту мить відчинилися двері і до класу буквально вбіг Петро Малярчук. Швидкими кроками він рішуче підійшов до Ірки й схопив її за коси. Всі лише злякано зойкнули.

- То ось який крем ти підсунула Софійці!

- Пустити мене! - запручалася Ірка. - Це не я! До чого тут я? Мене Еля попросила!..

Це вона все придумала, я тільки їй допомогла!

- Що відбувається? Я нічого не розумію! Петре, негайно облиш Ірину і все поясни нам! - Славка намагалася надати своєму голосові більше суворості, хоч помітно було, що вона теж збентежена.

- Що відбувається? - заговорив Петро. - Вам, мабуть, цікаво, чому Софія сьогодні не прийшла? А все дуже просто. Ось ця фіфа, - він тицьнув пальцем на Елю, - дала їй якийсь крем. То від нього її обличчя тепер усе в червоних плямах! І вона це зробила навмисне! Це вона гарно придумала, щоб Софія не прийшла на конкурс!

Усі приголомшено мовчали. І тільки Наталка вигукнула:

- Це правда! Елька недавно приносила якийсь крем у баночці без етикетки! Я відразу щось запідозрила!

- Це правда? - перепитала Славка, і уста її стиснулися, як завжди, коли вона була сердита.

Еля схилила голову.

- Відповідай! Що це за крем? Що ти заподіяла Софії? - уста Славки здавались ще тоншими.

- Це пілінг, - тихо заговорила Еля, - просто його не можна вживати, коли прищі... Інакше ще гірше... Я її обдурила... Вона завжди в усьому перша... Завжди!..

Еля заплакала. Ірка підійшла до неї, але так і не зважилася її втішати.

- Іро, розкажи детальніше, як все було, - попросила Славка.

- Еля попросила мене, щоб я дала той крем Софії, - важко зітхнула Ірка. - Вона ні про що не здогадалася... Все виглядало так, ніби той крем я дала їй за те, що вона мені контрольну з фізики дала списати... Але Софія не хотіла його брати - певно, соромилася... Я їй ту баночку силоміць втиснула!..

За хвилю було вирішено, що конкурс переноситься на той час, коли Софійка одужає, а Еля на знак покарання не братиме у ньому участі. Крім того, вона повинна була у присутності усього класу вибачитися перед Софійкою за вчинене. Славка ще багато говорила, приміром, про те, що коли ми відчуваємо заздрість, то це шкодить насамперед нам самим... А насамкінець додала:

- Я хочу, щоби не тільки Еля, а й усі ви збагнули, що краса - це не тільки зовнішність.

Є набагато сильніша й принадніша краса за ту, яку ми здатні бачити й нею захоплюватися, чи милуватися. Це краса думок, краса душі, краса добрих учинків... І саме така краса, і ніяка інша, здатна врятувати світ!

Васько Тихоліз із задньої партії гикнув:

- Ти чула, Елько? Твоя краса напевно що не порятує світу! Марно намагалася звести конкурентку!

Хтось захихотів. Схопивши сумку, не зронивши жодного слова, Еля вибігла з класу.

Коли вже всі розходилися, Наталка подала ідею навідати Софійку, і кілька дівчат пішло з нами, щоб її розрадити. Вже на трамвайній зупинці хтось помітив Елю. Вона йшла здалека, позаду нас. Та побачивши, що ми її зауважили, вона розвернулася й

швидко пішла геть. Можливо, вона хотіла підійти до нас і щось сказати, але не зважилася? А може, через гордощі?.. Мабуть, Славка мала рацію, коли якось сказала, що іноді людині потрібен час, щоби збагнути свою помилку. Мабуть, для Елі той випадок став добрим уроком. Можливо, після того вона вже ніколи не зважиться робити комусь підлість. Принаймні, я в це вірила. Адже загалом Еля була непоганою дівчиною...